

Sygn. akt. IV Ka 599/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński

Sędziowie SSO Krzysztof Głowacki

SSR del. do SO Sebastian Spalek (spr.)

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Tomasza Fedyka Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2015 r. sprawy

M. F.

ur. (...) we W., syna P. i A. z d. W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U nr 179 poz. 1485)

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 25 marca 2015 roku sygn. akt V K 1061/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych za II instancję.

Sygn. akt: II Ka 599/15

UZASADNIENIE

M. F. został oskarżony o to, że w dniu 23 lipca 2014 roku we W., działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego i substancji(...) w ten sposób, że nabył od nieustalonej osoby nie mniej niż 98,38 grama netto (...) innych niż (...) oraz nie mniej niż 91,30 grama netto (...) w celu przekazania ich innym nieustalonym osobom w celu dalszej odsprzedaży, to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia uznał M. F. za winnego tego, że w dniu 23 lipca 2014 roku we W., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w ilości nie mniejszej niż 170,04 grama netto(...)(...) innych niż (...) oraz w ilości nie mniejszej niż 99,14 grama netto (...), to jest uznał oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na poczet wyżej wskazanej kary Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności to jest zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 23 lipca 2014 roku do dnia 22 października 2014 roku.

Niezależnie od powyższego Sąd, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych pod pozycjami 1 – 7 w wykazie dowodów rzeczowych na k. 72-73 akt sprawy, zarządzając jednocześnie ich zniszczenie.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono natomiast przepadek dowodu rzeczowego opisanego pod pozycją 8 w wykazie dowodów rzeczowych na k. 72-73 akt sprawy.

Pozostałe zabezpieczone w sprawie dowody rzeczowe – wymienione pod pozycjami 9 – 11 w wykazie dowodów rzeczowych na k. 72-73 akt sprawy – zostały w trybie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócone na rzecz oskarżonego M. F..

Orzekając w przedmiocie kosztów procesu Sąd I instancji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, zwalniając jednocześnie oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej.

Apelację od powyższego wyroku, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, wywiódł obrońca M. F. – adw. R. K., który zarzucił Sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 53 § 1 i 2 k.k., art. 54 § 1 k.k. i art. 58 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec młodocianego oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających za wymierzeniem kary nieizolacyjnej, jak również nie uwzględnienie celu wychowawczego kary orzekanej wobec młodocianego sprawcy.

Formułując w powyższy sposób zarzuty apelacyjne skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I, w części dotyczącej orzeczenia o karze, przez zastosowanie w stosunku do oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary jednego roku pozbawienia wolności na okres 3 lat próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie w przedmiotowej sprawie i na podstawie całokształtu materiału dowodowego wywiódł trafne wnioski zarówno co do sprawstwa, winy, jak i wysokości kary orzeczonej wobec oskarżonego M. F.

Pomimo faktu, iż apelacja obrońcy została skierowana jedynie przeciwko rozstrzygnięciu o karze, Sąd Okręgowy w toku postępowania odwoławczego z urzędu poddał badaniu zaskarżone orzeczenie zarówno przez pryzmat bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 k.p.k., jak i dokonał oceny prawidłowości ustaleń Sądu Rejonowego co do sprawstwa oskarżonego i zakwalifikowania jego zachowania jako występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie znajdując jakichkolwiek podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok w powyższym zakresie, Sąd Okręgowy podzielił w całej rozciągłości stanowisko Sądu I instancji odnośnie przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w miejsce ujętej w skardze oskarżyciela publicznego pierwotnej kwalifikacji z art. 56 ust. 1 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Po przeprowadzeniu wnikliwej analizy zaskarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów podniesionych w złożonej skardze apelacyjnej, Sąd Okręgowy uznał natomiast, iż orzeczona wobec oskarżonego kara jednego roku bezwzględnego pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz spełnia stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze, odstraszać sprawcę od ponownego wejścia na drogę przestępstwa oraz kształtując pozytywnie jego postawę.

Jednocześnie Sąd Okręgowy w pełni aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie stwierdzenia braku podstaw do zastosowania względem oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Sam bowiem charakter popełnionego przez oskarżonego czynu, a zwłaszcza ilość posiadanych przez niego środków odurzających i substancji psychotropowych, jak słusznie wskazał to Sąd I instancji, z jednej strony świadczy o wysokim stopniu demoralizacji oskarżonego, zaś z drugiej strony sprzeciwia się sformułowaniu wobec niego pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej.

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego oczywistym bowiem jest, iż ilość ujawnionych przy oskarżonym środków odurzających i substancji psychotropowych miała charakter handlowy i tym samym uznać należy, iż środki te nie były przeznaczone na zaspokojenie potrzeb oskarżonego M. F.. Zauważyć w tym miejscu należy, iż przyjęcie ferowanej przez samego oskarżonego tezy, iż zabezpieczone przy nim środki odurzające były jednak przeznaczone wyłącznie na jego własne potrzeby, przy jednoczesnym uwzględnieniu podanego przez oskarżonego czasookresu prognozowanego ich spożycia oznaczałoby, iż dziennie musiałby on zażywać od 11 do 16 tzw. „działek” (...) i wypalać jednocześnie od 2 do 3 gramów (...)(...). Powyżej wskazane twierdzenia oskarżonego rażą swą niekonsekwencją i nielogicznością, zwłaszcza przy uwzględnieniu tego, iż M. F. przez cały czas trwania postępowania w niniejszej sprawie utrzymywał, że nie jest uzależniony od używania środków odurzających i odurza się nimi jedynie okazjonalnie.

Wyżej przytoczone wyjaśnienia oskarżonego w ocenie Sądu Okręgowego świadczą dobitnie o tym, iż oskarżony przejawia bezkrytyczny stosunek zarówno do popełnionego przez siebie czynu jak i do zagrożeń związanych z udzielaniem i zażywaniem środków odurzających. Jednocześnie stwierdzić należy, iż M. F. ma wybitnie lekceważący stosunek do przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, traktując posiadanie znacznej ilości środków odurzających jako czyn o niewielkim ładunku społecznej szkodliwości.

W tych realiach orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełniłoby zdaniem Sądu Odwoławczego podstawowych celów tejże kary, zwłaszcza w aspekcie prewencji indywidualnej.

Wobec poczynienia powyższego ustalenia drugorzędno znaczenia nabierają natomiast takie okoliczności jak uprzednia niekaralność oskarżonego czy też jego młody wiek. Powyższe okoliczności nie mogą bowiem stanowić podstawy podjęcia pozytywnej decyzji w przedmiocie zastosowania wobec danego oskarżonego środka probacyjnego w sytuacji, gdy pozostałe okoliczności, a w szczególności charakter popełnionego przez daną osobę czynu, sprzeciwiają się jednoznacznie sformułowaniu pozytywnej prognozy kryminologiczno - społecznej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do jego modyfikacji w zakresie orzeczonej kary.

Orzeczenie o kosztach wydano na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Wysokość opłaty sądowej została ustalona zgodnie z art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, Poz 223 z późn. zm.)

.